

тави го на честѣтъ му слѣдъ нѣколко перестрѣлки противъ Донъ Жуана.

Тогазъ вече законникътъ и мышеловецътъ, и двамата като бѣхъ въ безопасностъ при подкраля когото лъжахъ, и първыйтъ всякой вечеръ увѣдомяванъ за скрышноститѣ прѣзъ деньтъ, а второйтъ като обыкающе подъ Неаполь невидимъ и до Шатильона и до Гюизи, управлявахъ подломѣтъ си и противу принца Французинъ и противу Неаполитанеца оржжаринъ. А малко сплетни бѣхъ доста да оборятъ тѣзи двамата съперници, които, като ся надваряхъ помежду си за градътъ като за плѣкъ, наченѣхъ да правѣтъ съзаклѣтія единъ противъ другый. И Аннезо имаше сганѣтъ, а Гюизи спечели срѣднійтъ разрядъ отъ гражданытъ, единъ часть отъ благороднытъ и тысяща французы що бѣхъ побѣгнали отъ флотѣтъ.

И съ малкото тѣзи войскъ, уморенъ отъ бой, сплетки и прѣдательства, Хенрихъ Гюизи обзрѣхъ чело противу кастилѣнцытъ, които Донъ Жуанъ извади възъ отъ корабостроището, не за да помогни на подкраля, но за да побори Французытъ.

За нѣколко седмицы тѣзи двама принцове и тѣзи двѣ войски направихъ чудеса и лижбы отъ юначество и искусство. Юначеството бѣше отъ къмъ Гюизи а искусството отъ къмъ Донъ Жуана. И много градове и укрѣпленія ся прѣвземахъ ту отъ еднѣтъ ту отъ другѣтъ странѣ съ пушкалото и съсъ сабѣтъ.

Най послѣ двѣтъ войски отвори хъ рѣшителенъ бой въ самото сърдце на Неаполь. И Аннезо който бѣше възмечталъ че ще прѣдстави трете лице, прѣввърли ся въ истый день отъ къмъ Гюизи, и тѣй за малко французинътъ принцъ видѣ подъ своѣхъ власть Кармилекжѣтъ твърдыни и всичкы утвърдени мѣста на градътъ.

И безъ друго сгромолилъ бы Донъ Жуана и Испанцытъ когато ужасно смайваніе, умразно прѣдательство обезо-